



Flemming Lund på vej op ad en gletcher med oppakningen bag sig i pulk.

2.400 kilometer uden en vabel

Flemming Lund fra Rungsted er netop vendt hjem efter fem uger på den grønlandske indlandsis, som han sammen med sin makker har besejret til fods og med drage - og helt uden hjælp

Pernille Kristensen

Flemming Lund er netop kommet hjem fra ferie og ser ganske solbrændt ud, som han sidder i sin sofa i Rungsted. Men det er nu ingen badeferie, han har været på - tværtimod. Teinten stammer i stedet fra fem uger på den grønlandske indlandsis, som kontormanden Flemming Lund forcerede nedefra og op sammen med sin makker, Sverri Warm. En tur, der vel at mærke foregik delvist til fods og delvist med vindkraft og helt uden hjælp udefra på samtlige 2.400 kilometer.

"At være 'unsupported' vil sige, at man har alting med og ikke efterlader noget undervejs. Får du fløjet en eller anden dims ud, er du ikke længere uhjulpen - så skulle du have tænkt på at tage det med i reservedelstasken," forklarer Flemming Lund, der til daglig arbejder som chefkonsulent i Udenrigsministeriet.

Det krævede hele 200 kilo oppakning i form af telt, frysetørret mad, primus, gps og andet udstyr, som forud for turen blev pakket ned i Rungsted og fragtet til udgangspunktet Narsaq i det sydlige Grønland.

Men turen ville slet ikke have kunnet lade sig gøre uden to sæt papirtynde trækdrager og skisejl. Dem havde Flemming og Sverri nemlig med for at kunne udnytte de katabastiske vindstrømninger, der blæser fra højtliggende områder på indlandsisen og nedad.

"Isen er jo ikke flad som Vallerød Gadekær, og vi kom ret hurtigt op i 2.300-2.400 meters højde. Derefter havde vi lagt ruten, så vi kørte cirka midt på den vestlige skråning og kunne udnytte vindstrømningerne. Det er vinden, der afgør, om man kan lave sådan en ekspedition. Skulle man gå 2.400 km, ville det kræve så meget mad og oppakning, at man ikke ville kunne gøre det uden hjælp udefra. Så ville det være nødvendigt med depoter undervejs, og så er man ikke uhjulpen mere," siger Flemming Lund.

Belært af erfaringerne

Det er ikke første gang, at Flemming Lund har lagt arm med den barske natur. Lige siden teenageårene har han interesseret sig for fjeldvandring, og i år 2000 var han og Sverri Warm for første gang i Grønland, hvor de trænede med ski og trækdrage i den vestlige del af landet. Året efter gennemførte de 'normalruten' fra Kangerlussuaq i vest til Isortoq i øst. I 2007 gjaldt det så for første gang den fire gange så lange rute fra Narsaq til Qaanaaq, men skiftevis stormagtige og manglende vinde gjorde det umuligt at gennemføre den planlagte tur. I stedet måtte de to eventyrere vente til denne sommer med at nå til Qaanaaq.

"2007-turen var utrolig lærerig. Vi tog selv beslutningen om at afbryde, for vi ønskede ikke at komme derud, hvor vi ville være nødt til at tilkalde en helikopter, fordi vi var på den. Denne gang ændrede vi tidspunktet, så vi var afsted på en tid af året, hvor der er mere dagslys og generelt højere temperaturer. Og så justerede vi provianten nedad, for under en sommertur har man ikke brug for så meget, selv om det stadig er en polarekspedition. Men der er hele tiden en risiko for, at det ikke lykkes. Da vi på denne tur havde tilbagelagt 2.000 km, blev vejret påfaldende meget lig 2007, hvor vinden løjede af. Vi sad først en hel dag og ventede uden at lave noget, og så begyndte vi at gå, fordi vi blev bange for ikke at nå i mål. Da vi så gik i seng og havde sovet seks

timer, var vinden der, og så sprang vi op og røg af sted med kiten (dragen, red.)," fortæller Flemming Lund.

Derudover bestod en del af forberedelsen blandt andet i at deltage i det svenske skiløb på 90 kilometer, Vasa-løbet.

"Det tog vi som et udtryk for, at formen var ved at være der," som Flemming siger det.

Dermed var de i slutningen af juni klar til at vandre op ad den første gletcher med pulkene efter sig og dragerne klar i oppakningen til at fange vindene længere fremme på isen. Det gælder ligesom i sejlad om at fange vinden fra den rette vinkel, så man får fremdrift i dragen, der enten kan være i form som en langlinet kite eller et kortlinet skisejl afhængig af vindforholdene. Når vinden fanger dragens forkant, folder den sig ud og kan snildt trække helt op til 500 kilo. Flemming Lund og Sverri Warm rundede selv de 70 km/t på en af strækningerne, men det lykkedes dem dog ikke at slå en norsk rekord og tilbagelægge over 500 kilometer på 24 timer.

"Når vi havde kitet knap 200 km på syv-otte timer, havde vi altså mere lyst til at slå lejr, pleje vores fødder og spise saltede jordnødder. 200 kilometer betyder, at du har lagt en god arbejdsdag bag dig, og når vi så på vores gps, hvor lang vej vi egentlig havde tilbagelagt, kunne vi med god samvittighed slå teltet op, så vi kunne hygge og slappe lidt af. Men havde vi virkelig været på den, eller haft noget, vi skulle nå, kan det godt være, at vi havde forsøgt at komme så langt på 24 timer," mener Flemming Lund.



Med trækdragen er det muligt at benytte vindforholdene på Grønland optimalt.

Sikkerheden i centrum

Selv om turen i sig selv har været udfordrende og har tæret på både kræfter og fødder, har Sverri Warm og Flemming Lund dog på intet tidspunkt gået på kompromis med ét centralt element: sikkerheden. For en uhjulpen tur kræver både god planlægning og omtanke undervejs.

"Vi er begge meget sikkerhedsmindede og havde både satellittelefon og gps med på os hver samt ekstra tøj og mad. Så vi kunne godt tåle at miste en vital del som eksempelvis et par ski. Var det sket, havde jeg bare sat mig bag på Sverris pulk. Vi havde også en Spot-sender med, der kan sende besked om, hvor man er, og at man er okay."

For Flemming og Sverri lykkedes det at nå i mål i Qaanaaq uden større problemer end trykbelastede fødder efter en måned i skistøvler, solbrændte læber og en glubende appetit. Flemming Lund gennemførte endda de 2.400 kilometer uden at få en eneste vabel. Alligevel kan det gå galt, hvilket viste sig, da de i Qaanaaq mødte to tyske kajakroere.

"Tidevandet havde taget deres kajaker med alt proviant og kommunikationsudstyr, mens de sov, og pludselig havde de kun sig selv og deres soveposer. Det var tæt på at gå rigtig galt for dem, og det var vel at mærke erfarne folk. Men alle kan være svært uheldige. Hvis vi ikke havde en rutine med at sende beskeder hjem om aftenen, havde vi måske heller ikke taget vores kommunikationsudstyr med ind i teltet, for det krævede, at vi skulle have det ud fra pulken hver gang. Og så havde vi fået problemer, hvis der var sket noget med den om natten."

I planlægningen og omtanken ligger også, at man kender hinanden rigtig godt og kan regne med hinanden som makkere.

"Man skal ikke lave sådan en tur uden at vide, at man grundlæggende passer sammen, og at man har en gensidig respekt for den anden. Jeg ved, at min makker har de samme mål og ikke drejer

af lige pludselig undervejs, fordi nu gider han ikke mere. Det går ikke, at man ikke arbejder som et team. Det er den langsomste mand, der bestemmer tempoet, og teamet, der flytter sig sammen. Sådan er vilkårene. Du kan ikke opgave det deroppe, uden at det får uoverskuelige konsekvenser," pointerer Flemming Lund.



Flemming Lund kæmper her med at få vind i trækdragen. I dette tilfælde gjorde vindforholdene, at det godt kunne betale sig at lade én drage trække begge ekspeditionsdeltagere. Foto: Sverri Warm

Østgrønland lokker

Efter knap fem uger på indlandsisen lykkedes det Flemming Lund og Sverri Warm at nå frem til Qaanaaq og gå fra indlandsis til jord og klipper under støvlerne og andre mennesker end dem selv. Flemming Lund beskriver det omsider at nå helt i mål som en følelse af lykke og glæde.

"Det, man havde arbejdet hen imod så længe, var blevet en succes. Det lykkedes. At komme ned fra indlandsisen og kunne tappe vand direkte fra en bæk, mens man dufter til den arktiske vegetation og lytter til fuglene, var rigtig dejligt. Det, som man virkelig skal arbejde hårdt for, er også det, hvor man får den største tilfredsstillelse," mener han.

Selv om han kun har været hjemme i Danmark i få uger efter den lange ekspedition, er det begyndt at krible for at komme af sted igen.

"Jeg skal helt klart af sted til Grønland igen og lave noget spændende. Så længe jeg følger mig stærk og rask, er ambitionerne der stadigvæk. Jeg kunne godt tænke mig at komme på en ekspedition i Østgrønland i Staunings Alper. Kan man godt lide bjerge og vild natur, er det stedet at tage hen. Tager man til Nordpolen, risikerer man at støde på 50 russere, der lige er blevet fløjet ind for en time siden, og det er også kun et geografisk punkt. For os har det aldrig været attraktivt. Og Sydpolen er kun en lufthavn og en forskningsstation. Derimod er man i Grønland højt mod nord på et sted med rigtige mennesker. Man kommer fra en isørken og ind i en landsby, der fokuserer på jordnære og praktiske ting. Det har ikke så meget at gøre med at prøve grænser af at tage på sådan en tur. Det handler mere om at prøve at være fuldstændig uhjulpen i fem uger i Guds egen natur."



Undervejs passerede ekspeditionen blandt andet gletchere og smeltevandkanaler, som det var nødvendigt at gå henover. Foto: Sverri Warm

Gode råd fra Flemming Lund, før du tager på ekspedition på indlandsisen

Start med at tage et bræ-kursus i Norge, hvor man lærer at færdes sikkert på en isbræ. Derefter kan man tage afsted til Norge med pulk og ski og se, om man kan klare sig i en uge i vinterfjeldet. Kan man det, kan man gå videre til 'normalruten' i Grønland, hvor man krydser indlandsisen fra Kangerlussuaq (Sønder Strømfjord, red.) til Isortoq i Østgrønland. Derudover skal man også lære at bruge en trækdrage, og det kan man også gøre i Norge. Det er også en god idé at snakke med andre, der har været på en lignende tur. Før man tager af sted på indlandsisen, skal man søge hos Dansk Polarcenter først, så man af dem er godkendt til ekspeditionen.

Læs mere om turen på www.arctic-kite.dk



Undervejs holdt de to familie og venner orienterede om, hvor de var, og at alt var godt.



I mål ved Qaanaaq.

Publiceret: 20. August 2009 09:30